

blive pensionerede, men de ville kun kunne blive det ved Lov, og deri vil man da have Midlet til at udelukke dem fra Pensionering, der kun have været til Byrde for Theatret, og som intet Haab give om, at de ville bringe det videre. Saaledes har Stillingen været, og saaledes er Betydningen af denne Tilførsel. At ophæve denne Betingelse i dette Øieblik, før vi komme til en endelig Beslutning om Theatrets Stilling, vilde være urigtigt. Naar den ærede Minister siger, at det ikke kan være Folkethingets Mening, at der ikke skal gives Tilskud til Theatret, og at det ikke maa voxer op ud over 50,000 Rd., saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at det er voxet saameget ud over de 50,000 Rd., at det er blevet til 65,000 Rd. Det er det Tilskud, som gives i dette Øieblik. Men dernæst skal jeg atter gjøre opmærksom paa, at det er udtalt her, at dette Tilskud ikke kunde blive større, saalænge man ikke tillige kommer til at vinde en saadan Stilling for Theatret, der er den eneste, som maa følge ovenpaa den, det nu har. Det Skridt, der sidste Gang blev gjort, var, at man kom til den Erkjendelse, at Theatret som Statsanstalt kunde ikke engang sthyres heldigt under Ministerens Tilsyn, at der maatte staffles en større Frihed, at netop den industrielle Side af Theaterlivet i Forbindelse med den kunstneriske, kun vilde kunne trives, naar den sthyrende Minister og den, der sthyrer Theatret under ham, fik en temmelig fri Raadighed saavel med Hensyn til Ansættelser som Afstøbegelser osv. og nøie kjendte de Midler, der kunne raades over fra Statens Side, saaledes at de kunde give dem en passende Anvendelse. Det var en Maade til saa at sige at bringe Theatret heldig over paa det private Gebeet. Jeg troer, at naar man nu betragter den Tid, der ligger mellem den tidligere Ordning og nu, vil man finde, at der har været en hyderst stabelig Halvhed tilstede i Bestyrelsen, og at det, der har været savnet, har i en væsentlig Grad just været den frie Raadighed, som ikke kan indvindes, saalænge Theatret skal staae under offentligt Tilsyn, tilheels gennem Bevillingsmyndighedens Control og under Ansvarlighed; der savnes den Frihed, der er nødvendig for at staffe den rette Bevægelse tilveie, haade den industrielle og den kunstneriske. Nu skulle vi

til at fatte det næste Skridt for Die, hvor vi skulle fuldbyrde den Idee, som dengang var den ledende, saa at vi staffe Frihed tilveie i Forbindelse med den Tvang, som Staten maa fordrø, naar den skal give et Tilskud. Det er Betingelser, der ikke kunne undværes; man kan fastsætte, hvormeget der skal gives for at opføre nationale Stykker, hvormeget der skal opretholdes af det nationale Repertoire osv. Alt Saadant maa kunne bringes til en afgjørende Accord. Nu skal jeg gjerne indbrømme den høitærede Minister, at han har Ret, naar han siger, saaledes som Theatret — derved forstaaer vel Ministeren ligesom jeg Theaterbygningen — staaer paa Kongens Mytorv, kan det ikke blive staaende, saaledes kunne vi ikke vente, at Nogen vil contrahere med Regjeringen om at overtage det, medmindre der tillige i Overenskomsten indbefattes en Godtgjørelse for, hvad Bygningens Tilendebringelse kan koste. Deri er jeg idetmindste for mit Vedkommende ganske enig med den høitærede Minister. Jeg gaer ud fra den Forudsætning, at hvis den høitærede Minister, som han har bebudet, næste Gang vil forelægge Forslag om Theatret, maae de, hvis de skulle have Udsigt til at vinde Disald, omfatte en klar Fremstilling af, hvad det vil koste at staffe den nuværende Theaterbygning en saadan ydre Udstryelse, at den seer ud som Noget, der er færdigt, om det end ikke tilfredsstillter os i den Henseende, og dernæst omfatte en høieste Begrænsning af den Sum, for hvilken man tør udbyde Theatret til Overtagelse af en privat Contrahent. Disse to Ting lagte sammen ville afslutte denne Sag paa den meest heldbringende Maade, troer jeg, for Theatret, og ganske vist paa den meest heldbringende Maade for Regjeringen, thi Regjeringen er ikke tjent med at være Gjenstand for Theaterkritiker, og aabenbart paa den meest heldbringende Maade ogsaa for os, og saameget mere heldbringende, som jeg er overbeviist om, at jo længere vi lade denne Sag glide over uden Afgjørelse under den maaste vanskelige Beskatningstid, der forestaaer os, destomindre faaer man derfor. Vi kunne maaste gaee den Periode, der ligger for os, heldig igjennem; det kan gjerne være, at vi ere ude over de største finantzielle Vanskeligheder, og at de Byr-